

BIOGRAFIA DE MERCÉ RODOREDA:

Nascuda a Barcelona al 1909. Escriptora. Va començar de jove amb les col.laboracions a diaris i revistes com *La Rambla*, *Mirador* etc.

Publicà novel·les de tipus psicològic:

–*Sóc una dona honrada?* (1932)

–*Del que hom no pot fugir* (1934)

–*Crim* (1936)

Una novel·la que defuig d'aquest bloc és *Aloma*, plenament reeixida.

A partir d'aquí la temàtica és femenina, protagonitzada per una noia (en la novel·la *Aloma*). Forma poètica i simbòlica.

La seva carrera es va veure trencada per la guerra civil. En acabar-se Mercè Rodoreda s'exilià a París, Bordeus i Ginebra. La seva primera obra de l'exili va ser *Vint-i-dos contes*. Gràcies a ella va guanyar el Premi Víctor Català. Passa un moment de crisi per la seva producció.

Va participar en els Jocs Florals de la Llengua Catalana i fou anomenada mestre en gai saber a l'any 1949.

Superada la crisi publicà *La plaça del Diamant* (1962). Aquesta suposà la peça clau de la seva narrativa. És una novel·la simbòlica, històrica i psicològica.

També publicà novel·les realistes com:

–*El carrer de les Camèlies* (1966). Amb aquesta guanyar el premi Sant Jordi.

–*Jardí vora el mar* (1967)

Amb *La meva Cristina i altres contes*, feta al 1967, evolucionà cap una narració fantàstica, mítica. Desmitificar i llavors mitificar ha estat una evolució pròpia de l'autora.

Mirall trencat (1974). És el punt culminant d'aquesta evolució, tot i que es tracta d'una novel·la psicològica, però mítica alhora. Els personatges d'aquesta obra (*roman fresque*) esdevenen immortals.

ARGUMENT DEL LLIBRE:

I PART

Ens comença a introduir els personatges d'una manera una mica complicada degut a totes les relacions que apareixen:

Ens situem a la ciutat de Barcelona, més concretament en una joieria on el Sr. Rovira, en Nicolau, un home gran i ric; volia comprar la millor joia a la Teresa, la seva futura senyora.

El Senyor Valldaura va assistir en un concert de violins on tocava la Bàrbara, una amiga del seu amic Quim

Berdagà. En Salvador Valldaura tingué una relació amb la Bàrbara. Ell n'estava molt enamorat. Al cap d'un temps Valldaura s'assabentà que la Bàrbara s'havia suïcidat i ell no s'ho va voler creure. Es traslladà a París i a la tornada a Barcelona el seu amic Joaquim li va presentar la viuda del Senyor Rovira, La Teresa Goday.

En Salvador es començà a interessar per la Teresa. Quan Valldaura hagué de marxar a París va fer que cada dia la Teresa rebés violetes. Mentre en Valldaura era fora la senyora Teresa pensava en ell. Quan Valldaura va tornar la relació es feu més forta i se n'anaren a viure a París. Cap a la tardor tornaren a Barcelona on Valldaura sense dir res a Teresa comprà una torre. Quan Teresa veié la torre s'emocionà molt i abraçà el seu marit. Un cop la Teresa va veure la seva futura torre, tornaren a París on la senyora Teresa quedà embarassada. La criatura va néixer a Barcelona. Va ser una nena i li posaren Sofia.

S'instal·laren a la torre, una casa enorme plena de criades i criats, amb un jardí enorme, també. La relació entre les criades i la senyora Teresa era molt bona. La petita Sofia ja tenia uns sis mesos.

En Joaquim i la Teresa no es portaven gairebé i quan ella va saber que aniria a passar uns dies a la torre no li agradà gaire, però en Joaquim era el padrí de la nena. Tot i que era el seu padrí, la Teresa va evitar, tant com li va ser possible, que la Sofia s'acostés al seu padrí, que no parava de repetir-li que tenia els ulls de japonesa.

Pel dia del sant de la senyora Teresa, Jesús, el seu fill vertader, l'anà a veure diguent que era el seu fillol, per què quan era molt petit se l'havia quedat en Miquel Masdéu i ella es casà amb un altre. En Jesús tingué una conversa amb la seva tia. També va conèixer a la Sofia. A partir d'aquell moment l'anà a visitar més sovint.

Quan Jesús Masdéu va ser més gran, s'interessà pels tapissos i es va posar a pintar-los. Molt sovint, després de pintar, s'arreglava i anava a veure la Teresa, només ho feia per què l'estimava, no pels diners com li deia el seu pare.

Un dia l'Eulàlia i la Teresa estaven a fora al jardí, a l'ombra de les glicines, prenent el té quan el senyor Valldaura preguntà a l'Eulàlia pel seu home, en Rafael. Un dels temes de conversa va ser la mort del joier, el senyor Begú.

Quan arribava la calor les senyores de fer feina de la casa van decidir de fer una neteja als armaris. Al obrir-los van sentir una forta olor d'espígol i seguidament van començar a netejar i a fer comentaris sobre els vestits vells de la senyora.

L'Eladi es posà a treballar a la botiga de roba amb més prestigi de Barcelona. Era del seu tiet. Un dia la senyora Teresa, client habitual, entrà amb la seva filla Sofia i l'Eladi la trobà encantadora. L'Eladi s'apuntà a un club on hi era també la Sofia. Allà van tenir grans converses. Un temps més tard van decidir casar-se, però el senyor Valldaura va morir d'un atac de feridura i van decidir esperar dos anys més. Durant aquest temps la Sofia se n'anà a Londres i el senyoret Eladi es començà a enamorar d'una cupletista. Era Pilar Segura. Ell pensava que la Sofia era una noia eixuta, secreta. La relació entre la Pilar i ell anaven molt bé, fins que la Pilar va quedar embarassada. Quan Sebastià Sanchez va veure l'estat de Pilar Segura, li oferí un treball i ella no va tenir cap més remei que acceptar-lo. Va treballar juntament amb Felip Armengol.

Abans que el senyor Valldaura morís, la relació entre pare i filla anava molt bé. Quan va fer la comunió el seu pare es posà molt malalt i li va dir que l'herència quedava per ella, però quan el notari va llegir el testament va veure que la torre quedava per la seva mare, la Teresa.

La Sofia i l'Eladi es decideixen casar-se. Anirien a viure a casa de la senyora Teresa, la mare d'ella, per què no volia estar sola dins d'aquella torre tan grossa. Després del casament, l'Eladi li donava tot l'amor que podia donar-li: li feia carícies, l'abraçava, fins i tot la volia entrar en braços a la torre; però ella res, no volia res de tot allò. La Sofia volia dominar. Una nit, l'Eladi li confessà que tenia una filla. Però la Sofia va acceptar que la tinguessin a casa, a la Maria.

Sofia es va quedar embarassada, la criatura es va dir Ramon. Durant aquests nou mesos, l'Eladi i l'Armanda (la cuinera) tingueren relacions. Quan l'Armanda no va poder treballar més a la cuina car tenia un mal els budells, es va poder posar les arracades que li havia regalat l'Eladi en senyal d'amor.

Al cap de tres anys la Sofia va quedar embarassada de nou. Tambè va ser un nen. Al dia del bateig la senyora Teresa es va adonar que les cames li fallaven, però ell va preferir quedar-se al llit que curar-les.

A la torre hi havia la Maria, en Jaume i en Ramon, els tres nens de la casa. La Maria i en Ramon li feien la vida impossible a n'en Jaume, el nét preferit de l'àvia. En Jaume estava malalt i el metge li va recomanar prendre l'aire molt sovint.

Al cap d'uns dies van veure una tórtora, sempre havien dit que les tórtores anunciaven una mort, i aquell mateix dia van tenir una mala sort: en Jaume va morir.

II PART

Quan Valldaura encara estava viu, tenia un negoci amb en Quim, volia vendre's la masia de Vilafranca. La Teresa anà a visitar el notari Riera perquè no volia que el seu home es vengués la masia i ho va aconseguir.

Dies després la senyora Teresa va fer anar el notari a casa seva per fer el testament, ho deixava tot a la seva filla Maria. Ella sabia que la seva filla no l'estimava.

A casa de la Teresa hi anava sovint en Granados, un professor de piano. Els nens no el van tractar gens bé i un dia el notari li va dir a la Teresa que en Granados havia mort. També li va dir que els nens no haurien de tractar així a la gent de fora.

Dies més tard un amic de Granados el va substituir i tingueren una conversa amb la senyora Teresa, li digué que els seus nens eren uns dimonis i que la Maria s'assemblava a la Lady Godiva.

A l'Eladi li va començar a agradar una de les minyones, Elisa, i un bon dia la portà a la seva habitació, la festejà, però ella no volgué. L'Eladi li donà uns diners i la va fer fora.

Al cap d'uns anys van assassinar a n'en Rafael quan sortia de casa seva. L'Eulàlia es va haver d'aguantar les llàgrimes davant de les seves amigues però davant del cunyat no va poder aguantar. En Quim li va fer molt de costat.

La Sofia va dir a una de les seves criades, la senyoreta Rosa, que ja podia marxar, la feia fora. Mentre preparava la maleta, pensava amb tot el que havia passat dins d'aquella torre: la relació amb en Marcel, el xofer, etc. Pensava amb els nous amos, amb la nena que hauria de cuidar.

Una nit la senyoreta Rosa decidí explicar tot el que sabia: Els nens li amagaven coses fent-la patir, i també li intentà dir que el que hi havia entre els dos nens no era només un amor entre germans. Després de què la senyoreta Rosa li digués el que pensava dels seus fills, l'Eladi decidí d'anar-los a buscar a la casa dels Balsareny. Però a mig camí, li passaren moltes coses: primer es feu sang, llavors van anar a prendre alguna cosa i quan li vingué la gana, se n'anaren a menjar algu amb el xofer i no els anà a buscar.

Els nens es troben a la platja amb en Màrius Balsareny. En Màrius li agradava la Maria i en Ramon li tenia enveja.

Quan van tornar a Barcelona, la Maria endreçar la casa de nines per què ja era una dona i no hi jugaria, i en Ramon volia marxar de casa però semblava que no podia, que els records, la veu del seu pare no el deixés. Va estar tota una nit pensant amb el que tenia aquí: tots els records de quan ell i la Maria eren petits, en Ramon

recordava el moment que els seus llavis es van unir amb els de la Maria. etc.

L'Eladi va anar a parlar amb el notari. L'Eladi estava preocupat per què el seu fill se'n havia anat a viure a casa de la seva companya de l'escola, la Marina (filla de la Marina).

La Maria, l'única filla que encara vivia a la torre va passar tota la tarda recordant les coses que van fer junts en Ramon i ella.

Un dia havent tornat de plaça, les minyones van decidir fer arròs. Al veure que els faltava llor, la Júlia va anar a fora el jardí per agafar llor del llorer. De dins la casa es va sentir un crit i totes van arrencar a córrer: la Júlia havia trobat el llorer ple de sang. Van pujar al balcó de dalt i totes es van senyar. La Maria havia mort. Una nit la Sofia començà a recordar el passat, quan en Lluís Roca la festejava.

L'Eladi estava desmillorat i a les nits no deixava de pensar en els seus amors i en el greu que li sabia la mort de la seva filla. L'endemà anà a fer una llosa gravada per posar al peu del llorer on havia mort la Maria. Poc després l'Eladi va morir, això afectà molt a la senyora Teresa. La Sofia no li afectà gaire, però va trobar estrany una taca que li havia sortit al peu, al mateix lloc on l'Eladi li havia passat la galta la nit de nuvis.

Dies després la senyora Teresa i l'Armanda s'explicaven els somnis que havien tingut la nit passada. La senyora Teresa parlava d'un mirall on ho veia tot blau.

III PART

Quan la senyora Teresa es despertà, l'Armanda li digué que havia mort el senyor Masdéu. Dies més tard la senyora Teresa es posà més malalta i morí.

El fill del senyor Masdéu es feu milicià i anar a casa de la Sofia (ella era a París) per ocupar-la, es pensava que ja no hi vivia ningú, però hi havia l'Armanda que cuidava de la casa. Ell li digué que marxés en un altre pis.

Quan la Sofia va arribar va trobar els homes de la conductora que li treien tots els mobles i ella els hi va dir que els cremessin. Llavors va arribar en Ramon, el seu fill, el fill que feia tant que no veia; i li va explicar que estava casat i tenia un nen (Ramon) i una nena (Maria). Més tard aparegué l'Armanda i al veure que hi havia en Ramon es va posar molt contenta.

Al cap d'una estona tots marxaren i aquella torre on hi havia hagut tanta vida es va quedar sola, totalment abandonada.

RELACIONS DEL LLIBRE:

–En Miquel Masdéu (un home casat) té una relació amb la Teresa. Tenen un fill, en Jesús Masdéu.

–La Teresa es casa amb en Nicolau Rovira.

–En Salvador Valldaura passa una temporada amb la Bàrbara.

–El senyor Rovira mort.

–La Bàrbara també mort.

–Quan la Teresa es queda viuda es casa amb en Salvador Valldaura. Tenen la Sofia.

- En Rafael es casa amb l'Eulàlia.
- En Salvador Valldaura mort.
- L'Eladi té una relació amb la Pilar Segura. Tenen una nena, la Maria.
- La Sofia es casa amb l'Eladi. Tenen dues criatures: en Ramon i en Jaume.
- L'Eladi té una relació amb l'Armanda.
- En Jaume mort.
- L'Eladi torna a tenir una altre relació, però aquest cop amb l'Elisa.
- En Rafael mort.
- Els dos germans, la Maria i en Ramon, van tenir una relació.
- La Maria, la nena que té l'Eladi amb la Pilar Segura mort.
- La Sofia tenia relacions amb en Lluís Roca.
- L'Eladi mort.
- En Miquel Masdéu també mort.
- Igualment li passa a la Teresa.
- El fill de la Sofia, en Ramon, es casa i té un nen (en Ramon) i una nena (la Maria).

SÍMBOLS:

Durant l'argument del llibre hi apareixen tres símbols:

1. L'aigua

Aquest apareix en varies situacions: quan en Jaume mort ofegat a la bassa, quan les minyones es banyen a l'estiu fora el jardí, la tempesta que cau en la primera part.

L'aigua té dos significats en la novel·la:

-Referent a la dutxa que es prenen les minyones a l'estiu, l'aigua simbolitza la joventud, la infantesa; igual que en el moment que la Maria s'hi reflecteix (*ulls d'aigua*).

-L'altre significat és el de la mort (en Jaume i la Sofia moriren ofegats en caure a l'aigua)

2. El jardí

El jardí és un altre símbol que apareix constantment. El jardí seria la vida: Hi ha passat nens petits fent entremaliadures, s'hi ha banyat les minyones, hi passejava la gent més gran. A mesura que la gent de la torre va morint, el jardí va morint també. Fins al final quan no queda ningú a la casa, l'autora descriu un jardí deixat, ple de males herbes, amb totes les plantes mortes.

Dins del jardí hi podem trobar altres símbols:

–El llorer, que significa la mort i la eternitat: la Maria mort al llorer però continua present en forma de terenyina.

–La bassa on mort en Jaume també simbolitza la mort.

–I altres símbols com la casa dels safarejos, la mànega, la gàbia dels animals etc.

3. El mirall

El mirall és el símbol de la mort, destrucció i del passat.

Algunes cites:

–La Bàrbara es mira al mirall i recorda quan la seva mare s'hi mirava.

–El moment en què l'Armanda col·loca els trossos de vidre del mirall trencat. Llavors ella fa lloc a la memòria i recorda tot el que havia passat en aquella casa.

–La Maria abans de morir també es mira al mirall.

ORGANITZACIÓ DEL TEMPS INTERN:

En aquesta obra no hi ha cap moment en què el temps sigui lineal. Això és degut al mirall que fa tornar a temps passats. Uns exemples són:

–Quan la Bàrbara recorda a la seva mare.

–Quan l'Armanda recorda tot el que va viure en aquella casa.

–etc

INDEX:

–Biografia de l'autora1–2

–Arguments de cada part:

I part3–6

II part7–9

III part10

–Relacions que hi ha en el llibre11

–Símbols: Mirall, jardí, aigua12–13

–Organització del temps intern14

Bibliografia:

